

лен статус? Случаите с масовото неплащане на данъци и такси от страна на ромите и широкият отзвук сред обществеността, както и „етническите назначения” на ДПС, не са ли достатъчна илюстрация за мащабите на явлението? Разширяващото се влияние на “пронационалистическата” партия и коалиция “Атака” сред българите, като реакция, е също следствие от всичко това.

Или, при такъв подход към ромите, не подменяме ли необходимата социална политика с изкуствено привнесена и затрудняваща решенията “етническа” политика?...

В какво е проблемът? Къде се къса нишката на логиката и как се вмъкват обременяващи политически нюанси и рамки?

5. Насоки за решение

Може би трябва да започнем от едно важно разграничение: сякаш не се съблюдава разликата между *обективно-наличната етностратификация* и *пътищата, начинът, по който тази етностратификация може да бъде преодоляна*. Изхождайки от факта, че има *етническа стратификация*, се приема *автоматично и че стратификацията трябва да се преодолее етнически*. Дори от чисто формално-логическа гледна точка подобна *подмяна* на „субекта” *стратификация* с „предиката” *етническа* не издържа аргументация.

Работата е, че такава подмяна е налице и в съдържателен смисъл. Наистина, ромите у нас, „в голямата си част като етнос” (не всички роми, доколкото и сред тях има социално разслояване), се намират в социално-неравностойно положение спрямо „голямата част на хората от другите етноси” на българите, турците и др. под. Множество емпирични изследвания доказват категорично, че тези основни по количествено присъствие етнически групи или общности са отчетливо социално-диференцирани, тъкмо взети „*като цялости*”, и то не по отделни признаци, не по отношение на една или друга отделна линия на неравенство, а по цялата съвкупност от основни характеристики на со-